

заритахъ. Слугата не можѣ да се задържи и хайде, цамбуръ въ рѣката! Рѣката бѣше голѣма. Той не можеше да излѣзе и насмалко щѣше да се удави, ако не бѣхж му дошле на помощъ нѣколко селяни. Какви думи, какви ругания не слушахъ въ това врѣме! И кой бѣше виновния? — пакъ азъ.

Стайко бѣше цѣлъ укжпанъ. Той се идоса много и ни подкара още по-силно. Той искаше да ми удари нѣколко сопи, но азъ вървѣхъ бърже. Пристигнахме у дома. Оквасенъ, прѣблѣднялъ отъ страхъ, той се оплака на господаря ми и отиде да се прѣоблече. Слѣдъ като си похапнж и починж, той ни разтовари и ни върза въ яхъра. Минутитѣ бѣхж тежки за мене. Азъ се разтреперахъ отъ страхъ, като го видѣхъ съ едно дърво въ рѣката.

— Ахъ, проклѣто животно! — Извика той съ грѣмливъ гласъ. — Ще видишъ сега какъ се хвърля въ рѣката! Слѣдъ това като захванж, че бой, че бой, до като скжсахъ въжето и хвунжхъ изъ яхъра. Тогава той захвърли дървото и отиде та отвърза моя събратъ, та почнж да ме вързова и ругае. „Ахъ, проклѣтнико, — рѣкохъ си азъ, — ти заслужвашъ да ти разбийж жбитѣ“. И току що се наведе да вземе пакъ дървото да ме бие, азъ згризнжхъ силно жби, охапахъ го за лицето и го ритнжхъ два пжти въ колѣнетѣ. Той се залолѣ и паднж на земята, облѣнъ въ кръви. Когато го видѣ другия слуга завика за помощъ. Отъ кжщи се затекохж всички и останжхж смаяни, като видѣхж Стайка потжнжлъ въ кръви. Слѣдъ малко той се произдигнж и захванж да имъ расправя съ слабъ гласъ. Той обвиняваше за всичко менѣ, а покриваше своята грѣшка. Него го заведохж въ кжщи, а насъ затворихж въ яхъра. Азъ треперѣхъ отъ страхъ. „Кой знае, може би до тукъ да ми е живота — мислѣхъ си азъ, трѣбва да ме смажатъ съ бой“.

Но слава Богу! Нищо не ми казахж. На моя събратъ дадохж да яде, а прѣдъ мене нищо не турихж. Азъ прѣкарахъ цѣлъ день, безъ да хапнж нѣщо. Над-